

The background is a vibrant red color. Overlaid on this are several large, stylized, abstract shapes in shades of green and white. These shapes resemble dense foliage or leaves, with some areas being solid green and others white with green leaf-like patterns. The shapes are arranged in a way that they partially overlap each other and the text. The text is centered and reads:

**JANA
BODNÁROVÁ
TRINÁŠŤ**

PERFEKT

JANA BODNÁROVÁ

13

Texts © Jana Bodnárová 2012

Illustrations © Daniela Olejníková 2012

Design © Palo Bálík 2012

***JANA
BODNÁROVÁ***

PERFEKT

***TAJOMNÉ
STRETNUTIE
LEY A LE***

Lea si práve vložila do úst sladulinkú malinu. Malin-
čie rastie na konci ich záhrady. O kry sa stará Leina
babička. Každú jeseň ich orezáva, takže v lete sú ob-
sypané ovocím.

Lea od tej úžasnej malinovej sladkosti slastne zatvo-
rila oči. Keď ich otvorila, neďaleko na trávniku uvidela
obrovskú sklenenú guľu. Alebo to bola guľa z nejakého
plastu či inej záhadnej látky. V tej guli uvidela stáť
dievča. To však vôbec nebolo všetko! Dievča v guli
vyzeralo úplne ako Lea. Tie isté črty tváre, zelenkas-
té oči, tvar pier, dokonca i uši mali navlas rovnaké.
Len na rozdiel od Ley tamto dievča malo krátke vlasy
a bolo oblečené v niečom, čo pripomínalo na nahé
telo nalepený alobal.

Všetko bolo také ohromujúce, že Lea najprv stála
ako solný stĺp. Pomaly sa však spamätala a pohla sa
k čudu, ktoré sa objavilo v ich záhrade. Keď sa už-už
chcela dotknúť gule, čosi jej zatlačilo dlaň dozadu.
Neznáme dievča pootvorilo ústa a natiahlo ruku. Vzä-
pätí sa na vnútornej stene gule začali samy od seba
objavovať písmená a vety. Lea čítala ako zo školskej
tabule či skôr z obrazovky počítača: *Nemôžeš ísť cel-
kom blízko, Lea. Tam už je siločiar a inej energie, ako
je vaša. Nemôžeme sa dotknúť.*

Lea sa ani nestihla opýtať, odkiaľ tá neznáma vie
jej meno, a vôbec, prečo vyzerajú ako dvojníčky, keď
sa na stene gule objavili ďalšie riadky: *Som z planéty*

Lialia. Každý z obyvateľov našej planéty má tu u vás svojho dvojníka. Vy teda máte v kozme čosi ako svoje sestry a bratov. Vieme o vás všetko. Nemôžeme však zasiahnuť do vašich životov. Ostatní po tom netúžia, ale ja som tá veľmi chcela vidieť takto zblízka, Lea! Preto som prišla sem vo svojej kozmickej lodi. Aj mená máme s dvojníkmi podobné. Ja sa teda volám Le.

Páni! Toto že je kozmická loď? – pomyslela si Lea. Kozmické lode sú predsa obrovské a ťažké. Kovové a určite hlučné. A ona sa volá Le. Ako nejaká Číňanka alebo Vietnamka. A že mimozemšťanka!

My nepoznáme váhu, Lea. Ani ja nevážim nič. Som ako vzduch... My sme len energia, sestrička, objavilo sa na skle.

Lea sa zamračila. Nepáčilo sa jej to oslovenie. Aká sestrička?! Ona má doma až dve vlastné sestry!

Nedurdi sa! To sa tak vraví, nie? Keď sme rovnaké... Viem, že sa zlostíš, viem aj, čo si myslíš, lebo vidím do tvojej hlavy.

„No to je riadne protivné!“ vykrikla Lea. „Správaš sa tu ako nejaká kráľovná! Ani neotváraš poriadne ústa! Prečo vlastne nehovoríš? Prečo nepočujem aspoň tvoj hlas, keď ty vidíš aj do mojich myšlienok?“ Lea sa teda celkom spamätala z prekvapenia, lebo začínala byť opäť jazyčnatá a bojovná ako obvykle, keď ju niečo nazlostí.

Pretože my nemáme hlasnú reč. Dohovoríme sa energiou myšlienok. Tu mi pomáha môj virtuálny počítačový prekladateľ. On píše moje myšlienky na stenu vo vašej reči, aby si mi rozumela.

Dievča z inej planéty sa naraz milo usmialo a natiahlo ruku k Lei. Tá sa usmiala z ničoho nič tiež.

„Tak pod' z tej gule von!“ navrhla srdečne.

To sa nedá. Vaša atmosféra by ma zabila! zosmutnela Le. Vlastne ťa už dlho pozorujem. Ako chodíš na toto miesto, ako ješ maliny. Ako pritom slastne žmúriš oči. Ako vaša mačka, keď je na slnku, chi-chi, dievča rozťahlo ústa do smiechu. Povedz mi, aká je chuť vašich malín? My žiadne nemáme. My jedlá vôbec nemáme. Písmená sa stále liali samy od seba na priezračnú stenu gule.

„Ako chutia maliny?! Fakt ťa zaujíma taká hlúposť? Nuž... chutia ako... Proste chutia sladko a basta!“

Ale ako je to sladko? Popíš mi..., objavilo sa písmo a Leina dvojníčka si teraz sadla na akési vlákna, ktoré vyzerali ako kovová pavučina. Asi to bola stolička z planéty Lialia. Spokojne sa hojdala.

„Pf! Sladko! Jednoducho ako med, ako cukor, ako čokoláda, ako melón, ako... ako... sladko je sladko! Môžem ti natrhať malín, koľko chceš. Sama ochutnaj.“

To sa nedá, Lea. My sa sýtíme priezračnou energiou.

„A ako chutí vaša energia? Popíš mi to.“

Ako energia a basta!

Keby sa niekto v tú chvíľu pozeral, videl by, ako sa obe dievčatá smejú. Ale o chvíľu dievča v guli zosmutnelo.

Lea, musím už ísť. Mám pred sebou ďalekú cestu domov.

„Le! Prídeš ešte?“ chcela sa opýtať Lea, ale vtom sa guľa prudko zdvihla do vzduchu. Hlboko v diaľke uvidela Lea už iba malú dúhovú guľôčku, takú, ako keď niekto vyfukuje mydlové bubliny.

„Lea, ty si ale výmyselníčka!“ povedala doma mama Lei, keď jej všetko vyrozprávala. „Jednoducho si zaspała na letnom slnku, však? A toto sa ti snívalo...“

„Alebo je aj taká možnosť, že naša Lea raz bude výskumníčka! Čo poviete?!“ vstúpil do záhady otec. Lea si pomyslela, že to by bolo vlastne fajn. Možno by tak raz v tajomnom vesmíre objavila svoju dvojníčku Le. Inak jej nikto nikdy neuverí, že to, čo videla, keď jedla raz v záhrade sladké maliny, je číročíra skutočnosť!

***OBJAVY
V ZÁHRADĚ***

Prázdniny sa mi teda začali naozaj parádne! Mám robiť pestúнку dvojročnému škvŕňaťu, svojej sesternici, čo stále rozpráva a rozpráva. Navyše opakuje všetko, čo poviem ja.

Mama malej sesternice, moja teta, nedostala dovolenku. No a moja mama s otcom tiež musia ísť do práce. Takže som dopoludnia poruke akurát ja! Celý týždeň môžem zabudnúť na bicykel a divú jazdu po predmestí. Vietor duní okolo uší a ja mám pocit, že sedím v kabíne nadzvukovej stíhačky. Čosi sa v mojej hlave mení, nedá sa to ani popísať slovami. Jednoducho, všetky blbosti a otravné veci zostanú v dialke a topia sa ako med v horúcom mlieku. Razím si cestu priestorom rovnako ako lietadlo stĺpmi mrakov. Stúpa takmer kolmo čoraz vyššie, ešte vyššie... Už ho nikto na zemi nezachytí. Iba ak radary. Fakt sa to nedá popísať. Tá extra rýchlosť! Nádhera! Byť pilotom stíhačky skoro na okraji kozmu! Ďalej sú už len hviezdy, galaxie, metagalaxie...

Ale mama mi viac nedovolila predstavovať si pilotovanie F-15 Eagle, lebo spustila: „Teta Alena donesie Esterku už najedenú. Dáš jej iba desiatu a naobed sa Alena vráti po ňu. Nemrač sa, prosím ťa! Pre takého veľkého chalana nie je ťažké dať pozor na dieťa! Ešte pár rokov a môžeš ísť robiť óperku do Londýna. Len nespusť z toho cukrového dievčatka oči, prosím ťa! Tá chutnučká bábika je divokejšia, ako keď si bol

malý ty. A pár dní, čo máš malú doobeda na starosti, ťa nezabije!“

No, moja mama teda vie človeka potešiť! Potom predsa trošku pribrzdí, hladká mi vlasy a vraví: „Tak mi sľúb, že dáš na dievčatko pozor ako na oči vo svojej hlave! Budem ti občas volať, ber mobil so sebou, ak pôjdete von,“ zavolá ešte a už sa rúti z domu po schodoch.

Naša suseda o mojej mame hovorí: „Je to super ženská! Má veľké srdce, ale ústa ako výbušnina!“

Ešte rýchlo nakrím korytnačku Ameriku a čakám na Esterku. O desiatej ju musím napchať ovocnou kašou a najmä nesmiem zabudnúť dať sa jej často napiť harmančekového čaju zo smiešnej fľaše s cumľom. Radšej ani dnes s Esterou nepôjdem pred dom za chalani. Odnesiem ju dozadu do záhrady za naším domom. Je tam síce nuda bez chlapcov, ale tí by sa popučili od smiechu, keby som Estere povedal: „Napi sa čaju!“

A ona by trikrát opakovala po mne: „Napi sa čaju, napi sa čaju, napi sa čaju.“

„Ale veď to ty sa napi čaju!“

No z jej úst by ako z báby vysokej asi tak po moje kolená vyšlo: „Ale veď to ty sa napi čaju... napi čaju... napi čaju...“

Chalani by sa rehotali ako kone. Aj včera som s ňou bol pre istotu v záhrade iba sám. Vôbec som netušil, že dvojročné dieťa vie tak rýchlo chodiť. A ešte s takými

krivými nohami, ako má chudera Estera! Mama aj teta Alena mi nakázali, aby som po schodoch nosil Esteru na rukách. Ale ona ma zakaždým škriabe po tvári, jačí a pľuje, až kým ju nespustím na zem. Ona si potom sama kráča po schodišti, pričom ustavične čosi brble. Radšej sa drží steny ako mňa. Ani vysokej trávy v záhrade sa nebojí. Chodí pomedzi steblá ako omámená, trhá hlavičky kvetom a potom si ich pozorne obzerá ako nejaké špeciálne šperky urobené iba pre ňu. Občas si niektorý kvet strčí do úst, vytreští oči a potom pľuje. Je schopná ochutnávať i trávu, ba dokonca aj hlinu zo záhonov. Človek aby z nej naozaj nespustil oči ani na chvíľu. Kdeže si pozeráť len tak! Na oblohu a oblaky! Na kondenzačné čiary, stopy po lietadlách! Niet času na úvahy ako: čo sú to za stroje, koľko majú motorov, aké výsostné znaky na krídlach, koho asi vezú... Nesedí tam nejaký únosca alebo aspoň superhviezda z filmu? Musím chodiť za päťami malému decku, ktoré práve naťahuje v prstoch dážďovku. Nejakým zázrakom sa nebránia pred ňou ani lúčny koník, svrček, chrobáčky, mravce špacírujúce sa po cestičke v tráve, ba ani motýle. Estera všetko šikovne chytí, podrží v prstoch a vyvaluje oči. Len farby sa jej pletú. Keď sa opýtam, akú farbu má lúčny koník, kričí: „Žltá! Žltá!“

Keď som o tom povedal mame, iba sa zasmiala: „To vieš, naša záhrada je rozprávková! Stvorená pre malé

deti. Tým dovoľí dotknúť sa všetkého, čo skrýva! Ale veľkým chalanom nie. Už si zabudol, ako si s Mišom pitval mŕtvu žabu, ktorú ste našli pod pivóniami?!”

„Ale veď to on bol zvedavý, čo v tej žabe je a na akom princípe to funguje!“

„A ty si zvedavo asistoval pri pitve, len nevrav! A načo by ti boli štvorlístky, ktoré určite nájde u nás v záhrade Esterka? Ona má blízko k zemi, a tak lepšie vidí! Ty máš šťastia dosť. Našťastie! Si zdravý, máš múdru hlavičku, dvoch šialene ťa milujúcich rodičov, čo by si ešte chcel? Hm?!”

Že čo by som chcel?! Tolko by som chcel! Napríklad nový počítač, nie to staré písíčko po otcovi. Alebo konečne kvalitný bicykel! Taký Cannondale by som bra! Alebo foťák prvej triedy. Čo ja viem... Canon EOS by mohol byť! Namiesto starej Leicy tiež posunutej od otca. Vraj kreslí svojím objektívom absolútne presne.

Ale mama by určite povedala: „My nie sme boháči, ktorým peniaze sypú ďalšie peniaze! No ani chudáci nie sme. Tak sa právom volajú všetci hladní. Čo! Dokonca zomierajúci bez vody. Biedni a skoro bez pomoci!“

Mama je zdravotná sestrička v nemocnici, ale ako ju poznám, nemala na mysli pacientov, no ľudí v Afrike a Ázii, pre ktorých dáva peniaze na zbierky.

„Prečo spomínaš ľudí z takej diaľky?“ spýtal som sa raz mamy.

„A čo?! Majú byť zabudnutí ešte aj nami? Zo šťastnejšieho kúta sveta?“

Mama Afričanov tuším miluje tak veľmi, že možno v minulých životoch bola sama Afričankou. Aspoň ona tak často žartuje a chváli sa hnedastou pokožkou, štíhlymi svalmi, klenutou lebkou s čiernymi kučera-vými vlasmi ako drôtky.

„Aha! Nie som ako faraónka?“ krúti sa dakedy pred zrkadlom.

To s Mišom bola pravda. A bola pravda i to, čo som mame ani nepovedal, že Mišo, keď raz chytil výstavný kus lúčneho koníka, dal ho zožrať potkanovi, ktorého si chová doma v klietke. Tiež výstavného, dobre vypaseneého, s ligotavou sivou srstou a krotkého. Len občas pohryzie i Mišove prsty. Aj mňa raz sekol hry-zákmi, potvora!

Určite aj dnes sa bude Esterka vypytovať toho dro-bizgu, ktorý chytí do dvoch prstíkov: „Ako sa voláš? Ako sa voláš?“

Sama sa im, ako to už má vo zvyku, predstaví a zvý-razní r. „Esterrrka Brrraunová. Ako sa voláš? Ako sa voláš?“ donekonečna bude zasa opakovať slimákom. Vypustia sliz a rýchlo sa stiahnu do ulít, keď ich Esta od-trhne od skál pri kríkoch. Potom si ich pchá do vreciek nohavíc, ako keby to boli kamienky. Ja by som vlastne ani nevedel presne zoologicky, či ako, pomenovať ten drobizg, ktorým sa to len tak hmýri v našej záhrade.

No, už bude osem! Každú chvíľu zazvoní zadýchaná teta Alena s Esterkou na rukách. A vlastne sa ani tak nezlostím. V záhrade nie je až taká strašná nuda! Dnes si zoberiem Leicu a budem tam fotiť trávy, skaly a kvety. Potom ešte všetky tie malé stvorenia, ktoré objavila Estera a ja som si ich nikdy nevšimol. Alebo sa to ony objavili v našej záhrade kvôli Estere?

PSY